

Також керівник підприємства обов'язково повинен дотримуватися усіх приписів та вимог законодавства про охорону праці і нести відповідальність за їх порушення. Керівнику варто посилити контроль за станом виробничої та технологічної дисципліни, якістю оперативного контролю та допуском працівників згідно обліку та медичних показників за результатами медичного огляду, обов'язково проводити періодично інструктажі працівникам. Таким чином, впровадження системи управління охороною праці забезпечує ефективне планування, виконання, аналіз і поліпшення діяльності підприємства в сфері охорони праці, за рахунок аналізу небезпек, оцінки ризику, управління ними, розподілу відповідальності і повноважень, що в свою чергу благотворно впливає на стабільність усього підприємства.

Перелік використаної літератури:

1. Гогіташвілі Г. Системи управління охороною праці: Навчальний посібник / Г. Гогіташвілі – Львів: «Афіша», 2012. – 320 с.
2. Лесенко Г. Методика контролю стану умов та безпеки праці [Текст] / Г. Лесенко // Охорона праці. – №9. – 2014. – 40 с.
3. Лисюк М. Обов'язки посадових осіб підприємства з охорони праці [Текст] / М. Лисюк // Справочник кадровика. К. – №2. – 2012. – 200 с.
4. Москальова В. Основи охорони праці: Підручник / В. Москальова – Київ: ВД «Професіонал», 2011. – 672 с.
5. Про охорону праці : Закон України від від 14 жовтня 1992 року № 2694-ХІІ в редакції від 1 січня 2015 року : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2694-15/page>

ГІГІЄНА ПРАЦІ ТА ОСОБИСТА ГІГІЄНА ПРАЦІВНИКІВ ТВАРИННИЦТВА

*Дрожжана Ольга Урешівна
Дударь Ніна Іванівна
м. Полтава*

Проблеми гігієни праці в сільському господарстві передусім стосуються основних галузей сільськогосподарського виробництва – тваринництва, птахівництва та рільництва.

Тваринництво є багатопрофільним господарством, до якого відноситься м'ясне та и молочне скотарство, свинарство, вівчарство, конярство та ін. Не дивлячись на різноманіття галузей тваринництва, умови праці в них з позицій гігієни мають багато загальних рис.

Основними професіональними ризиками тваринників є:

- повітря робочої зони, забруднене пилом, хімічними речовинами, мікроорганізмами;
- небезпека зараження працюючих зоонозами та зооантропонозами (захворюваннями, що передаються від хворих тварин);
- значне фізичне навантаження на немеханізованих фермах;
- незадовільні показники мікроклімату [1].

Джерелом забруднення повітря тваринницьких виробничих приміщень аміаком, двооксидом вуглецю, сірководнем, меркаптанами та іншими газами є органічні речовини, що руйнуються (сеча, гній, залишки кормів). Специфічний неприємний запах викликає негативні емоції, головний біль, нудоту, він легко поглинається одягом, шкірою та волоссяним покривом. При приготуванні сінного борошна на дробарках та подрібненні коренеплодів працюючі піддаються впливу рослинного пилу. Пил може містити кормові домішки: антибіотики, вітаміни, мікроелементи, продукти мікробіологічного синтезу, пух, лупу, вовну та інші компоненти, що можуть викликати різноманітні алергічні захворювання у працюючих.

На немеханізованих тваринницьких фермах дуже важкими, такими що потребують значного фізичного напруження, є виробничі операції з заготівлі, приготування, роздавання кормів, годування, напування, догляду за тваринами (чистки, миття, купання), доїння, миття молочного посуду, прибирання приміщень (видалення гною, підстилки) та ін. Тяжка ручна праця та вимушена поза (у доярок, скитників, телятниць тощо) може привести до розвитку таких професійних захворювань як тендовагініт, неврити ліктьового та серединного нервів, радикуліту попереково-крижового відділу хребця. Крім фізичної напруги, такі операції як приготування кормів, їх роздавання та інші, пов'язані з можливістю виникнення грибкових захворювань у доярок і чабанів (актиномікоз, споротрихоз).

Різні види робіт с зараженими тваринами можуть викликати у робітників ферми зоонозні

інфекції (при роботі з великою рогатою худобою – бруцельоз, лептоспіроз, Ку-лихоманку, токсоплазмоз, сибірку, геморагічну лихоманку, віспу корів).

При недодержанні правил особистої гігієни у тваринників можливі глистові інвазії: аскарідоз, трихінельоз та ін. На підприємствах птахівництва є небезпека інфікування орнітозом, туберкульозом, токсоплазмозом.

Однією з причин, що здійснює несприятливий вплив на організм працюючих, є незадовільний мікроклімат, що може бути обумовлений високими чи низькими температурами повітря, наявністю протягів у виробничих приміщеннях. У зв'язку з цим одно з перших місць в структурі захворюваності тваринників посідають простудні захворювання.

Профілактичні заходи проти збудників зоотропозних інфекцій та інвазій зводяться насамперед до якісного ветеринарного нагляду, своєчасній ветеринарно-санітарній обробці тварин, суворій ізоляції хворих, дезінфекції приміщень та гною, а також додержання обслуговуючим персоналом заходів особистої профілактики.

Для створення санітарно-гігієнічних умов і полегшення праці тваринників необхідно здійснення наступних заходів:

- механізація приготування і роздачі кормів, напування тварин, доїння корів, стрижки овець, прибирання гною та інші роботи на тваринницьких фермах;
- забезпечення ефективної роботи каналізаційної та вентиляційної систем;
- виділення приміщення для обслуговуючого персоналу тваринницької бригади, обладнання його шафами для зберігання особистого одягу та взуття, умивальником, милом, дезінфікуючими розчинами, рушником, теплою водою, укомплектованою аптечкою для надання першої долікарняної допомоги, а також забезпечення кожного працівника тваринництва спеціальним та санітарним одягом, взуттям та захисними засобами згідно діючих норм;
- забезпечення умов для прийняття душу та прання спецодягу [2].

Для збереження здоров'я та підвищення продуктивності праці тваринників велике значення має додержання правил особистої гігієни, що включає систематичну перевірку стану здоров'я працюючих (попередні та періодичні медичні огляди), гімнастичні вправи, закаливання організму, догляд за шкірою, руками, спецодягом, попередження травматизму, профілактичні заходи при обслуговуванні тварин, хворих на антропозоонози, а також при поводженні з продуктами та трупами хворих тварин.

Перелік використаної літератури:

1. Бардов В. Г.. Загальна гігієна та екологія людини [навчальний посібник] / В. Г. Бардов. – Вінниця: Нова книга, 2002. – 216с.
2. Правила охорони праці у сільськогосподарському виробництві. Затверджено Мін. праці та соц. політики України 11.08.2000р. № 202.

РОЗВИТОК ОХОРОНИ ПРАЦІ В УКРАЇНІ

*Омельченко Наталія Сергіївна
м. Полтава*

Ключові слова: охорона праці, шкідливий вплив, організм людини, технологічні процеси, праця, здоров'я, суспільство, правила безпеки, профілактичні заходи, галузь.

Цілком виправданим і зрозумілим є те, що вивченню питань, які стосуються охорони праці, приділяється велика та ґрунтовна увага. Вчені провідних галузей, таких як інженери, лікарі, психологи, вивчають проблематику створення безпечних та не шкідливих умов праці. Адже тільки за таких умов людина здатна високопродуктивно працювати в сучасному суспільстві.

При розгляді розвитку охорони праці можна виявити, що на початку минулого століття пожежна безпека, виробничо-санітарна і технічна безпеки досягалися порівняно простими технічними засобами і заходами. У виробництві використовувалася сировина з відомими пожежонебезпечними та токсичними властивостями, будівлі за розмірами були не масштабними, тому і машини, приладдя та технічне забезпечення було не складної конструкції.

Але вже у другій половині ХХ ст. все докорінно змінюється. Змінилися продуктивні сили, розширилося виробництво, виникають нові галузі промисловості. Людина освоїла нові